

BARE EN GANG TIL, HERRE

La oss nå bøye våre hoder. Med våre hoder bøyde og våre hjerter bøyde fremfor Gud, avslutningen av dette store stevnet, jubileet som vi har hatt her og rundt Herrens Ord, lurer jeg på i kveld om ikke våre hjerter bare brenner etter noe fra Gud. Hvis det stemmer, la oss bare løfte våre hender til Ham og si, bare si: "Dette er mitt begjær, Herre. Du vet det."

² Vår Himmelske Far, se nå ned på våre hender. Disse hendene løftet opp betyr at vi overgir vårt alt til Deg. Du vet hva vi har behov for, Far, og vi ber om at Du skal gi oss det vi trenger. Noen ganger er våre ønsker mer enn våre behov. Men, Far, Du gir oss det vi trenger, fordi vi kan be om det med tro. Du lovet at Du ville gjøre det. Jeg ber om det i Jesu Kristi Navn. Amen. Amen.

Vær så god og sitt nå.

³ Til broder Moore og søster Moore, broder Brown og hans broder, Lyle, broder Boutliere og alle disse fine menneskene her i kirken, tillitsmennene, diakonene, uansett hva de kan være, er jeg sannelig takknemlig for denne muligheten og den fine stunden som jeg har hatt her. Disse store grunnleggerne som kom inn hit for mange år siden, med stykker av papir i bunnen av sine sko, og har gitt en uselvisk innviet innsats for å bringe fram dette tilbedelsesstedet her og disse menneskene. Jeg tror Shreveport er i stor gjeld til menn som Jack Moore og disse menneskene slik som dette her. En utrettelig og uselvisk innsats, de har forsøkt å etablere et sted hvor Guds Lys og Guds Liv kan gå til folket som er veifarende menn og kvinner, som vil komme inn og glede seg over møtene. Må det stå lenge, til Herren Jesu komme, til Han er ferdig med det.

⁴ Og jeg har gledet meg veldig over forsamlingene, deres fine respons på — på tjenesten, på Budskapene. Og de store tingene som Gud har gjort for oss, det er bare ubegrenset. Og vi vil ikke vite hva det har betydd før vi krysser den andre siden, fordi frø er blitt plantet som vil komme til liv i dagene foran oss. Og mange er blitt helbredet, vet for øyeblikket sannsynligvis ingenting om det, etter en stund finner dere ut at det er borte. Og vi treffer på det så mye, det er ikke bare hva du ser skje; du vet aldri hva som skal skje, hva som vil skje som et resultat av det. Og jeg stoler på at det — det vil ikke være noen skrøpelige mennesker som vil forlate dette møtet, uten at de har den tilstrekkelige troen til å vite at verket er ferdig og de vil bli bra.

⁵ For disse som løftet sine hender til Kristus, for dåpen i Den Hellige Ånd, og mange ting, og de — de nådegjerningene som du ønsket at Gud skulle virke på med deg, jeg stoler bare på at hver eneste av dere vil bli fylt med Den Hellige Ånd, alle sammen.

Ikke glem mitt Budskap om *Tegnet*. Dere må bli værende med det. Husk, vis frem Tegnet.

⁶ Nå må vi straks reise til Arizona, Yuma og Phoenix. Og deretter vil vi komme tilbake til Sør her. Jeg kjenner egentlig ikke til reiseruten, nøyaktig hvordan den er. Men vi vil være her, tror jeg, tilbake i sør-Louisiana, rundt februar, her et sted i Louisiana og Dallas. Og videre inn i, over i Georgia, der nede og deretter til Florida. Og så er det meningen at vi derfra skal reise til Europa til juni. Og så kommer vi tilbake hit, for juli og til midten av august. Og så drar vi tilbake, ned i den nedre delen av jorden, til Sør-Amerika . . . ikke Sør-Amerika, Sør-Afrika. Og på den andre dagen i september, denne kommende 1964, om Herren vil, begynner vi i — i Durban, Sør-Afrika, hvor vi så tretti tusen mennesker komme til Herren på én gang. Broder Julius Stadskev som sitter her, var på møtet da. Jeg tror det er riktig.

⁷ Og jeg antar at broder Julius hadde blitt introdusert, mannen som skrev boken om *En profet besøker Sør-Afrika*. Jeg har . . . Søster Stadskev, uten tvil, er her et sted. Jeg — jeg kan ikke plassere henne akkurat . . . ja, ja, nå gjør jeg det, og barna. Jeg husker, for noen få år siden i Minneapolis, de var bitte små krabater; nå må jeg se opp til dem, de er en stor gutt og jente.

⁸ Søster Stadskev her, for ikke lenge siden fikk det virkelig mitt hjerte til å slå, en liten mor, hun mistet sin baby. Og Herren var . . . så det passende å ta den bort. Og hun hadde ringt meg, og hun ønsket . . . De ville fly meg over til Tyskland. Og legen var så snill å vente, lot babyen ligge der. Den lille krabaten døde plutselig, en søt, liten, lubben jente. Og søster Stadskev hadde mistet sin mor, og hun var ganske nedbrutt. Denne babyen hadde sannelig fått det beste fra henne. Og hun kom på telefonen, langdistanse fra Tyskland, og ønsket å fly over. Og jeg sa: “Søster Stadskev . . .”

⁹ Hun bekjente sin tro, og hun trodde at Herren Jesus hadde sendt meg for arbeidet i de siste dager, og bare et lojalt vitnesbyrd som ingen kunne gi, og hun mente det med hele sitt hjerte. Hun hadde sett Herren Gud gjøre slike ting som det, oppreise de døde etter at de var døde. Men, dere skjønner, virkelig, så mye som jeg . . . Hvordan, hvilken ære det ville ha vært til Gud, i Tyskland og alt sammen! Hvis jeg kunne ha gjort det sely, ville jeg ha gjort det. Men for det første, må vi ikke dra før vi vet hva vi drar til.

¹⁰ Så jeg gikk ut og ba. Og jeg tror hun ble værende på telefonen en del av tiden gjennom natten. Og neste dag jeg kommer inn, var det ingenting. Igjen sa Meda, min kone, sa: “Søster Stadskev ringte to ganger. Noen ord fra Herren nå?”

Jeg sa: “Ikke en ting.” Og jeg sa . . .

¹¹ Vel, jeg gikk ut, ba igjen. Jeg var i skogen den kvelden. Da, den lille babyen måtte selvfølgelig bli tatt hånd om. Og da, akkurat idet jeg kom inn, Herren Jesus, en visjon kom, som

stod foran meg. Og jeg hørte Hans stemme si: “Ikke ippetsett det. Det er Herrens hånd.” Så jeg visste da at Gud, av en eller annen grunn, hadde tatt hennes baby til Herligheten, og det var helt klart imot Herrens vilje for meg å si noen ting i motsetning til det.

¹² Og da tenkte jeg: “Vel, det vil bli en stor skuffelse. Men den ene tingen jeg gjorde, jeg adlød Herren. Jeg gjorde det Han fortalte meg.”

¹³ Her for ikke lenge siden fikk jeg et brev fra en forkynner der borte, og han hadde gjort en uttalelse for noen andre forkynnere. Han sa: “Den ene . . .” Og han var, tror jeg, han kunne ha vært en tysk lutheraner. Jeg er ikke sikker. Men han sa: “Det er én ting jeg kan beundre broder Branham for. Da den spente situasjonen pågikk, sto han stødig til han fikk en klar beslutning fra Gud, da visste han hva han gjorde.”

¹⁴ Og det er den eneste måten du kan gjøre disse tingene på, først å høre fra Herren når Han forteller det. Hvis han fortalte meg i kveld å gå opp der og oppreise president Kennedy ut av den kirkegården, ville jeg invitere hele verden til å komme og se det skje, for jeg ville ha SÅ SIER HERREN. Skjønner? Nå, men hvordan kan jeg si: “SÅ SIER HERREN”, før Herren har sagt det slik? Skjønner? Ser dere?

¹⁵ Mange ganger blir folk helt opphisset og går etter følelser og ting som det, og etter det beste av deres mentale tankegang. Det er ikke alltid sant. Vent til Han forteller deg, og du vet det, da har du det nøyaktig. Du trenger ikke å gjette om det. Han har fortalt deg, det er SÅ SIER HERREN. Da har han fortalt deg det, da kan du gå og si hva Han sa. Inntil da kan du gå og gjøre alt du kan, gjøre det du selv klarer, men du kan ikke være sikker før Gud har sagt det. Da er du sikker.

¹⁶ På lydbåndet om *Hvilken tid er det, herrer?* Mange av dere har båndet, ser dere. Jeg kunne tale for forsamlingene og hvor som helst ellers og si: “Det er SÅ SIER HERREN. Jeg skal møte syv Engler. Og det vil bli kjent landene over, ser dere. Og det er noe som er i ferd med å skje, for Han sa det til meg.” Der var det, ser dere, bare tre måneder etterpå. Skjønner? Og alle disse andre tingene når du . . . Når Herren har talt det, må det skje.

¹⁷ Det er grunnen til at jeg vet at Hans Ord er fullkomment. Uansett hva folk tenker om Det, er Det Guds Ord. [Broder Branham klapper på sin Bibel — Red.] *Det* er riktig, det er SÅ SIER HERREN. Ser dere, det er, og vi vet at det er sant.

¹⁸ Jesus kommer. Når? Jeg vet ikke. Hvilken form, hvordan vil Han komme? Jeg har en ide, men jeg — jeg vet ikke. Det er skrevet *Her* inne, Han sa: “Jeg, hvis Jeg blir tatt opp”, Han ville dra alle mennesker til Seg, og Han ville komme igjen. Jeg vet at Han kommer. Åh, det er sikkert. Og det spiller ingen rolle for meg når det skjer. Skjønner? Hvis det er i kveld, eller hvis det er neste år,

eller hvis det er tusen år fra nå, bare så lenge Han kommer! Jeg har Ewig Liv. Jeg kommer ikke til å bli noe eldre, jeg skal bare være der når Han kommer. Det er det hele. Det er, ser dere, det spiller ingen rolle for meg når, hvordan, på hvilken måte Han gjør det, bare så lenge jeg er der!

¹⁹ Og Han lovet meg at jeg ville være der, og Han har allerede gitt meg Ewig Liv, for Han sa: “Den som kan motta Mine Ord og tro på Ham som sendte meg, har Ewig Liv og skal ikke komme til dom, men er gått over fra døden til Livet.” Det er godt nok for meg. Rett der, det er mitt absolutt. Det er mitt absolutt. Han lovet det. Det er ingen mulighet for at det noensinne slår feil. Det kan bare ikke mislykkes, ikke mer enn Gud kan mislykkes. Og det er umulig for Gud å feile. Det er én ting som Gud ikke kan gjøre, å feile. Han kan ikke feile. Er dere ikke glade for det? [Forsamlingen sier: “Amen.” – Red.] Åh, du!

²⁰ Når jeg begynner å se årene som teller opp og – og begynner å se at to eller tre møter om dagen begynner å gjøre at jeg blir bare litt sliten, der hvor det ikke pleide å plage meg. Men da tenker jeg: “Vel, hvilken rolle spiller det?”

²¹ Jeg ønsker å spørre dere om noe. Vi er bare folk herfra, så jeg ønsker det. Hva om du er åtti år i kveld, eller du er femten år i kveld? Hvis du er åtti år og du lever til denne tiden i morgen kveld, vil du leve lenger enn mange, mange unge 16 åringer. Har du noen gang tenkt på det? Du vil ganske sikkert. Du er her for en hensikt, for å tjene Gud. Så hvilken rolle spiller den alderen for deg? Bare tjen Gud.

²² Hvis Gud kommer til meg og sier: “Jeg vil at du skal dra til jorden”, og – og jeg var der oppe, og Han sa: “Dra til jorden, Jeg skal gi deg et tidsrom på hundre år til kunnskapen, men Jeg vil at du skal dele opp dine – dine år. Hvilke år ønsker du å ta, de første tjuefem, de andre tjuefem, de tredje tjuefem eller de siste tjuefem?”

²³ Hva skulle jeg si? Vel, hvis jeg skal sette min tid her for å være, åh, en fotballspiller eller en idrettsutøver eller noe, burde jeg ta de første tjuefem. Hvis jeg skal være her for å være snekker eller en slik person, vel, burde jeg ta de andre tjuefem. Men hvis jeg ønsker å ta for å tjene Herren, vil jeg ta de siste tjuefem, fra syttifem til hundre, fordi jeg hadde fått oppsamling av så mye kunnskap, jeg vet mer om det. Skjønner? Så lenge jeg kan stå på mine to føtter og gå rundt omkring, hvilken rolle spiller det hvor gammel jeg er? Jeg er her for å tjene Herren, og det er det hele. Amen. Det er bra nok for meg. Han lovet det.

²⁴ Nå vil jeg takke hver og en av dere for deres vennlighet. Og om Herren vil, stoler jeg på at – at vi igjen vil møtes et eller annet sted på denne jorden; hvis ikke noe mer her, vil vi på den andre siden. Og må Herren velsigne. Og jeg ønsker å be over disse lommeterøklærne. Så snart som vi kommer inn i Budskapet, vet

vi ikke nøyaktig hva som vil skje. Vi prøvde å legge et par kvelder i . . . tre, omtrent tre kvelder; av de fem eller seks, fem kvelder, tror jeg, Herren ga oss et kall iblant folket, for å kalle folket ut, hvor Herren ville helbrede dem. Og så hadde vi en kveld, i går kveld tok vi alle som ønsket å bli bedt for rett gjennom bønnekøen og ba for dem. Og jeg håper at jeg ikke har sviktet noe sted med å prøve å gjøre alt jeg kan gjøre, for at vi skal være i en bedre åndelig tilstand og fysisk tilstand i kveld, enn vi var når vi kom inn hit for fire eller fem kvelder siden. Hvis jeg mislykkes, må Gud tilgi meg, og dere tilgi meg.

²⁵ Nå for det avsluttende Budskapet, og jeg skal prøve å gjøre det så raskt som mulig, fordi jeg — jeg forkynner lenge. Og jeg har fortalt det til min forsamling og så videre, at fra begynnelsen av året, skal jeg prøve det. Jeg har prøvd det i de siste trettifem årene, siden jeg begynte i tjenesten, å kutte ned fra disse to timene og så videre, ned til tretti minutter. Men jeg er så treg, jeg klarer ikke å si hva jeg ønsker å si på tretti minutter, det er den ene tingen. Jeg er en sørstatsmann, vet dere, og derfor er jeg — jeg bare nødt til det. Jeg klarer ikke å tenke på det for raskt. Jeg er bare nødt til å vente og se. Jeg må vente på Ham for mine ord. Så, men jeg — jeg . . . bare så lenge jeg kan vente på Ham, og om dere bare kan være tålmodige med meg.

²⁶ La oss nå lese noen Skriftsteder, da vi vet at dette ikke vil forgå. Og etter at vi har vår lille sammenkomst av vennskap og prating før vi nærmer oss denne virkelige hellige delen av tjenesten, å bringe Livets Brød, la oss bare be igjen.

²⁷ Herre Jesus, vi er nå takknemlige til Deg. Vi vender oss alle til Deg for å takke Deg for disse store dager og kvelder med møter, fellesskap rundt Ordet og med folket. Vi er takknemlige, Herre. Vår ånd er blitt løftet opp, og vi er så takknemlige for at vi kan sitte i de Himmelske steder med Deg. Og nå, Far, på denne store og siste kvelden i kjærlighetsfesten, må Du stå midt iblant oss igjen i kveld og rope: "Den som tørster, kom til Meg." Gi det, Herre. Vi vet at Du vil, fordi Du gjør det. Det er Din måte å gjøre ting på, og Du forandrer det aldri. Og jeg ber, Gud, at Du vil bryte Livets Brød til oss. Må vi være i stand til å motta Ordet inn i vårt hjerte, som vil åpne en kilde av velsignelser til oss alle. Velsign lesingen av Ordet og hjelp meg når jeg prøver å bryte Livets Brød til forsamlingen, for hva enn behovet er. I Jesus Kristi Navn. Amen.

²⁸ La oss slå opp i Dommernes bok, Israels dommere. Og jeg ønsker å slå opp i det 16. kapitlet av Dommerne, for å lese en del av — av Ordet. Dommerne det 16. kapitlet, og jeg vil lese det 27. og det 28. verset.

Huset var fullt av menn og kvinner. Alle lederne for filister — filisterne var der. Omkring tre tusen menn og

kvinner var på taket og så på — så på mens Samson underholdt dem.

Da ropte Samson til HERREN og sa: Herre GUD, jeg ber Deg, husk på meg! Styrk meg, jeg ber Deg, bare denne ene gangen, å Herre, så jeg kan hevne meg på filisterne med ett slag for mine to øyne!

²⁹ For et ynkelig syn! Og dette lille emnet, jeg skal ta en tekst ut av det, kaller det: *Bare én gang til, Herre*. Bare én gang til!

³⁰ Må ha vært en varm dag. De hadde hatt en stor feiring. Og det får meg til å føle meg dårlig hver gang jeg tenker på det, på grunn av den religiøse feiringens natur. Dere vet en feiring er helt i orden, men det er i henhold til feiringens natur. Og dette var en feiring som jeg absolutt hater å referere til. Det var i filistrenes land. Og de feiret, det gjør meg bare dårlig å si det, “seier over Guds tjenerer”. Guds ulydige tjener hadde brakt en skam på Herrens Navn, og tapt i et nederlag, og disse filistrene feiret den — den store seieren, at deres “fiskegud hadde fått seier over Jehovas tjener”.

³¹ Hvis ikke det er en tekst til å avslutte et møte med! Men jeg følte meg ledet da jeg kikket gjennom noen fem eller seks hundre tekster som jeg hadde der. Mine øyne falt på denne teksten her, og jeg tenkte: “Jeg tror jeg bare taler om det en liten stund i kveld.” Og kanskje det er hva Den Hellige Ånd vil at vi skal vite noe om her inne. Det . . . om . . .

³² En varm dag, tror jeg, og ofrene brant i ilden rundt denne store fiskeguden, og det var tre tusen filistrer som så ned på paret da de kom inn i det store stadionet. Det må ha vært som en sopp, måten de hadde laget den. Som jeg vil si, noe i orden av en sopp eller en fluesopp, vendt oppover som *dette*, med to store veggpilarer, eller søyler som holder oppe stadionet, da det satt mer som *denne* formen, kanskje slik at menneskene i denne store stadion kunne se på den store underholdningen som foregikk nede i hovedetasjen.

³³ Og høypolerte krigsherrer deltok i denne hendelsen, og deres fine juvel-pyntede damer var på arrangementet. Og de ble alle plutselig stille, lente seg fremover, hovedbegivenheten var akkurat i ferd med å finne sted. Vi har noen ganger det vi kaller, innledningene, de . . . og deretter introduksjonen, forspillet til—hovedbegivenheten. Og de hadde hatt mye underholdning, som de noen ganger hadde, ofring og dreping og så videre. Men nå var hovedbegivenheten i ferd med å finne sted, og hele denne flokken av fine berømtheter fra hele . . . fra regionene i filistrenes land. De reiste seg fordi de var privilegerte. De satt oppe, i dette store, som vi ville kalle det, som en sopp. Og kanskje de fattige og så videre, var her nede på — på gulvet. Men de satt der oppe hvor de kunne se bedre og se all underholdningen. Det var en—det var en losje av berømtheter. Tre tusen av dem! Luften stinket

av drinker, beruset hele dagen, drikking og sikling og holdt på, på den måten slik en fyllefest kan være. Og de reiste seg alle opp, fordi hovedbegivenheten — begivenheten var i ferd med å finne sted, og de lente seg over. De ønsket å få en god titt. De kunne ikke tillate seg å gå glipp av dette, for dette var hovedbegivenheten.

³⁴ Hva så de? En liten gutt som ledet en blind mann ut til midten av gulvet, i feiringen av fiskeguden Dagon. Gutten ledet denne snublende, blinde kjøttmassen, blind, til søylen, og plasserte ham ved siden av søylen for å drive gjøn med ham.

³⁵ Så dette er Samson, en mann som var en — en fremragende Guds tjener, nå står han der, ydmyket, blind, svekket, en skam. Det er et bilde av en — av en demoralisert, nedsunket generasjon. Det er et bilde av — av en — av en nasjon som har mistet sitt grep med Gud. Det er et bilde av en kirke som har mistet sitt grep på Guds Ord, for det er det som Samson representerte her. Ydmyket, nedbrutt, han var i en forferdelig tilstand da han satt der, eller sto der, snarere. Så kunne du forestille deg ham stå der, denne store mannen som, hva han kunne gjøre en gang; og her står han nå i den tilstanden, ydmyket, som jeg sa, nedbrutt, et symbol som jeg ønsker å erklære i kveld. Dette symbolet representerer den selvsamme tiden som vi nå lever i, tilstanden til kirken nå; nedbrutt, borte fra Herrens Ord; ydmyket, ute av sin stilling. Og spørsmålet kommer i dag, håndskriften er på veggen, og hvem kan lese den? De vet ingenting om det.

³⁶ La oss ta og granske disse filistrenes sinn. Selve navnet til denne mannen, Samson, fikk en gang hele nasjonen til å skjelve. Bare å nevne Samson, fordi Gud var med ham. Og nasjonene skalv på grunn av selve navnet hans.

³⁷ Det er på samme måte som det pleide å være med Navnet til Jesus Kristus, men nå brukes Det som et banneord, vitser. Det ser ikke lenger ut til å være noe mer ærbødighet til Det. Når det Navnet er over ethvert navn som noen gang ble uttalt med dødelige tunger. Det er et Navn, Som endog er så høyt opphøyet over ethvert navn som er i Himmelen, ethvert navn på jorden, og hele familien i Himmelen og på jorden har Det Navnet. Og likevel bruker mennesker Det i banneord, kirkemedlemmer bruker Det i vitser, og mange religiøse ledere spotter Det med sine trosbekjennelser. Det er grunnen til at vi er ydmyket i møte med kommunisme, romanismen og protestantisme, og de tingene som reiser seg opp på jorden i dag. Og det er grunnen til at vi er ydmyket. Vi burde kjenne disse svarene. Gud har fått det i Sin Bok for denne tiden, men vi har gått til noe annet, glemt Det.

³⁸ Mange av disse filistrene, da de sto der, av disse store krigerne, uten tvil ... Noen bekjentgjorde at: "Den neste begivenheten er Samson." Mange av disse krigerne med sine fine juvel-pyntede og velpolerte kvinner, kikket over rekkverket og

husket at de så Samson stå på en annen væremåte, en gang da Herrens Ånd var over ham; sto der med et muldyrs kjevebein i sine hender, med ett tusen filistrer som lå rundt omkring ham. Og de hadde flyktet til en klippe et eller annet sted, for å søke ly.

³⁹ Når en mann tok opp et kjevebein av et muldyr som hadde ligget i ørkenen, alle vet at ett slag mot en stein eller hva som helst med det beinet, ville knuse det i stykker. Og disse hjelmene, noen av dem var fra en til en og en halv tomme tykke av messing. Og denne mannen var ikke en soldat, og han var ikke en trenet mann med – med spydet. Og filistrene med en panserskjorte, en ringbrynje som er snørt sammen, overlappet som et persiennevindu, med metallet som holder dem fra å bli skadet av spyd og ting; og også med hjelmer og med skjold og med spyd. Og de omringet denne mannen, Samson, og tenkte: “Den store hærens elite ville være i stand til å ta denne mannen.”

⁴⁰ Og han hadde ingenting i sin hånd. Og han fant et gammelt, tørt kjevebein fra muldyret, og han begynte å slå til høyre og venstre, til han slo ned ett tusen filistrer. Hvorfor? Bibelen sa: “Herrens Ånd var over ham.”

⁴¹ Her sto han, annerledes nå. Han hadde gitt bort sin hemmelighet. Og de kunne tydelig huske ham.

⁴² Det kunne kanskje ha vært en annen gruppe der oppe, som kunne huske en natt da Dalila hadde forhekset ham inne i Gaza by. Og de hadde lukket sine store porter, veide sannsynligvis et tonn eller mer per stykk, kjempestore messingporter til byen, som hadde jernstenger som gikk tilbake inn i fjellet og satt fast med slike hengsler, vi kunne ikke ha noe slikt som det i dag. Og de sa: “Filistrene er over deg, Samson.” Og mange av soldatene som sto rundt porten ble målløse da han rev i stykker båndene og gikk ned. Og de spredte seg som en flokk med kakerlakker om natten når lyset blir slått på. Med Herrens Ånd over seg, strakk han seg bort og rykket ut en port, og rykket den andre ut og la den på skulderen og gikk opp bakken og satte seg ned. De kunne huske det. “For en kriger”, mange av dem kunne huske det, om å se ham i stor seier, “men se på ham nå!”

⁴³ Det er bildet av menigheten. Jeg kan lese i Bibelen om menigheten, da den første gang ble fylt med Den Hellige Ånd, store tegn og under fulgte deres møter. Vi kan huske for noen få år siden, forti eller femti år siden, da kirken var fylt med den samme Kraften. Men se på den i dag, hun står avkledd. Noe har kledd av henne, det samme som kledde av Samson, alt forårsaket av å lytte til en kvinne som tok ham inn. Og det som avkledd menigheten, var å lytte til den organiserte kvinnesituasjonen, den gamle Jesabel. Den selvsamme tingen som Samson var blitt reist opp for å beseire, hadde beseiret ham. Og pinsemenigheten står i kveld i disse samme sporene. Selve den tingen hun ble reist opp for å beseire, denominasjonalisme, har hun igjen gruppert

seg sammen med, og hennes kraft er borte. Riktig. Herrens kraft forlot henne.

44 Vi burde visst det hver gang, gjennom historien, at en kirke som noen gang ble organisert, så forlot Gud den rett da. Den falt og reiste seg aldri igjen. Og pinsevenner var noe som kom ut av denomenasjonen, men hva det var, vi adopterte menneskelagd lederskap i stedet for Den Hellige Ånd.

45 Og det var akkurat det Samson gjorde. Tenk på det, hva må ha gått gjennom den mannens sinn mens han sto der. Han må ha tenkt på alle de store seirene Gud hadde gitt ham, de store tingene som Gud hadde gjort med ham og for ham; og hvordan det, mens han var med Gud, Hans Ånds kraft, og gleden og freden som han hadde mens han var med Gud, og av Gud og Hans folk. Hvordan Samson hadde sviktet Ham! Nå, den samme nasjonen som Samson ble reist opp for å ødelegge, hadde ham bundet.

46 Og den samme tingen som Gud oppreiste pinsevennene til å gjøre, har dem bundet, fratatt fellesskap, fratatt kraft; krancling, engstelse, lunkne medlemmer. Fine ting, flott alt sammen, men de ville vært bedre stilt hvis de – hvis de hadde den gamle tromma til Frelsesarmeen, eller den lille, gamle gitaren nede på hjørnet igjen et eller annet sted. Jeg ville heller ha det på den måten, enn å ha våre katedraler som vi får oss, koster millioner av dollar.

47 Men der sto han. Han hadde sviktet. Nå var han en fange av selve den nasjonen som Gud reiste ham opp for å ødelegge.

48 De fikk ham til å gjøre triks for å underholde dem. Og det er alt det er i dag, et slags lite artig påfunn for å prøve å underholde dem.

49 Lot en kvinne lokke ham fra det lovede Guds Ord! Det er den samme tingen kirken gjorde, har latt en kvinne, Jesabel, “mor til skjøgene”, representert i Åpenbaringen 17, lokke dem rett tilbake i spyet de kom ut av. Som Bibelen sier: “Som en gris går, vender tilbake til sin gjørme, og en hund til sitt spy.”

50 Og så lenge grisen forblir en gris, vil han, hans natur er en gris, vil han gå rett tilbake til gjørmen. Og du, den eneste måten du vil holde ham ute fra gjørmehullet, er å forandre hans natur.

51 Det er den eneste måten du noen gang vil få noen forandring i kirken i dag, den må få en forandring av naturen. Og i stedet for et kirkelig system som leder predikantene rundt, vil det være behov for Den Hellige Ånd, gjennom Ordet, til å lede dem tilbake til den gudfryktige ånden igjen. Det er riktig. Hvis hunden spyr og det gjorde ham syk i magen den første gangen, vil det ikke gjøre ham syk igjen? Og hvis Gud kalte oss ut av et slikt kaos, fordi . . . vel, vil det ikke gjøre den samme tingen igjen? Da går vi rett tilbake inn i det, den samme tingen. Det skulle aldri bli gjort.

52 Dette Jesabel-systemet, nå åndelig blind til Gud Ord, sier jeg, forener seg selv rett inn i Kirkenes verdensråd. Alle ting,

vår store evangeliske lære, vi må gi avkall på det for å være en organisasjon. Fordi alle organisasjoner som ikke er i dette Kirkenes verdensråd, jeg har papiret om det, at selv om din kirke ikke er i dette Kirkenes verdensråd, kan de i vanskelige tider bruke din kirke til å lagre ammunisjon eller hva enn de har lyst til. Og hvis noen blir tatt for å ha en bønn for noen, uten tilknytning til dette Kirkenes verdensråd, kan de bli skutt som et føderalt lovbrudd. Det er riktig. Jeg har papirene på det fra Washington. Du, de vil tvinge deg inn i det. Det var derfor jeg har vært imot dette organisasjonssystemet. Det er det hele. Jeg måtte tie stille om at det var dyrets merke, men det er sent nok nå til at du kan vite at det er sannheten. Hmh-hm. Skjønner? Det er. Det er nøyaktig det.

⁵³ Hva har det gjort nå? Det har brakt kirken avkledd for sin kraft, ikke noe annet enn et navn, det beskriver det nøyaktig i Åpenbaringen 3, Laodikea menighetstid, Kristus forkastet og på utsiden. Nøyaktig. Hvorfor? Den gjorde bare nøyaktig slik som dens mor gjorde, gikk tilbake til det denominelle. Pinsevenner, født ut av det denominelle, født ut av det; og så snart de fikk en flokk med barn som kom inn fra en skole, og de måtte ha seminarer og ting, i stedet for øvre saler. Og nå, mange av de store kirkene, må en mann bestå en psykiatertest før han får lov til å være en misjonær til utlandet. Den første Menigheten behøvde ikke å teste en psykiatertest, men de måtte gå gjennom testen til Jesu Kristi blod, det som gjorde forskjellen.

⁵⁴ Legg merke til, Samson gir bort sin hemmelighet til Dalila. Hun elsket ham endelig og klappet på ham og fortalte ham at han var en hyggelig mann, hvor hun elsket ham, helt til hun fant ut hvor hemmeligheten var, da klippet hun av hemmeligheten.

⁵⁵ Og det er nøyaktig slik som gamle moder Jesabel har gjort med den protestantiske kirken, har kuttet inn. Og nå går de på kompromiss med noen få små doktriner de sa de har, slik at de kan få enhet over hele verden. Og det første stedet kirken fikk sine hårlokker klippet av, var i Nikea, og hun kommer til å klippe dem igjen etter at hun har vært her. Det er hennes hemmelighet, som er Ordet. "Hvis dere blir i Meg og Mitt Ord i dere, kan dere be om hva dere vil, det skal bli gjort for dere." Ser dere, det er der de mister sin hemmelighet. Se på dem nå, beseiret akkurat som Samson var. Forkynnere, i stedet for å bli født . . .

⁵⁶ Som David duPlessis sa en gang: "Gud har ikke pinsevennbarnebarn."

⁵⁷ Men det er slik du sier: "Min mor var pinsevenn. Hun hadde en opplevelse. Hun gjorde *dette*. Min far gjorde *så-og-så*." Det har ikke noe med deg å gjøre. Du er nødt til å ha den samme tingen.

⁵⁸ Nå har vi seminarier som klekker ut våre forkynnere, og vi bygger større slike hele tiden. Og — og vi har studenter i psykologi. Og det er greit hvis du ønsker å undervise i psykologi,

men jeg bryr meg ikke om psykologi. Jeg vil bare kjenne Jesus Kristus, det er alt jeg — jeg . . . alt jeg vil vite, er Ham. Nå finner vi at vi har fått det. Det må sannelig få profetien i andre Timoteus 3 til å skje, hvor de ville være “lunken”, dere vet, “ubesindige, oppblåste, elsker nytelser høyere enn Gud, uforsonlige, ubeherskede, og — og voldsomme, og foraktere av disse som er gode.”

⁵⁹ Hva har det gjort med oss? Det har nesten gjort våre pinsevennkvinne til et Hollywood-artisteri. Det er riktig. Det pleide å være galt å gå til filmene, kinoen. Men nå, vet dere, djevelen bare kom dem i forkjøpet, han satte det rett inn i hjemmet. Skjønner? Det er riktig. Det pleide å være galt å gjøre det. Det pleide å være galt for våre søstre å klippe håret eller ha på seg korte kjoler. Men nå er det ikke det, ikke i pinsevenns måte å tenke på, i deres organisasjon. Men det er fremdeles galt, ved Guds Ord! Men, dere skjønner, de fikk sin — sin — sin — sin kraft klippet av. Hmh-hm. Skjønner? Og så sier de: “Vel, vår menighet tror . . .” Jeg bryr meg ikke om hva din menighet tror. Det er hva Gud sa! Det er grunnen til at hun, i dag, står uten svaret.

⁶⁰ Det var nøyaktig slik Samson sto. Samson var den samme tingen. Han må ha tenkt på sine feil, da han sto der. Jeg tror ikke at en mann kunne stå der og tenke fornuftig, uten hva som kunne bli tenkt, å være klar over, her er han nå, han blir bare en—en—en snublesten. Hvilken tilstand, stor kraftig mann som står der! Hele den mannen som noen gang var i ham, så langt som til det jeg kaller muskler, Alle sammen var der. Han hadde fremdeles musklene sine. Han hadde fremdeles sine store muskler, han hadde sine bicepser. Han hadde store kraftige knyttnever. Han var nok fremdeles like så kraftig som han noensinne var. Oppriktig talt, pinsemenigheten er mye større enn den noen gang var, men hvor var Gud? Det er tingen. Ja. Da han sto der og husket sine feil, han husket hva som først førte til det. Det som opprinnelig forårsaket det, var ikke akkurat at hans naturlige øyne ble tatt ut, men det var at hans åndelige syn ble tatt ut, at han lot Dalila lokke ham inn i det.

⁶¹ Og det er det som har hindret kirken i dag, at den åndelige innsikten i Guds Ord er blitt byttet bort mot en haug med trosbekjennelser. Det er øyet som djevelen har. Det første han kan gjøre, er å slå øynene dine ut, fortelle deg: “Det er en flokk med holy-rollers”, fortelle deg: “Det er *dette, det* eller *det andre*, eller en djevls utspill, eller det er mental telepati, eller noe i den retningen.” Hvis han kan slå øynene dine ut, er du i mørke.

⁶² Og legg merke til Samson sin første henstilling i sin bønn: “Herre, for at jeg kan hevne mine to øyne!” Han visste at det var der hans problemer kom. Legg merke til, hans hårlokker hadde vokst ut, men han var blind. Han ville måtte vakle, resten av sine dager. Han var blind.

63 Vi kan ha så stort et maskineri som vi noen gang har hatt, og så mange medlemmer; men hva godt gjør det, hvis du er blind for selve den tingen som skjer foran deg, og du kan ikke se det? Hva skjer rett her, dag for dag, sammen med folket, Den Hellige Ånd åpenbarer Seg Selv, og folk ser det ikke. Det er blindhet, åndelig blind!

64 De sto og så på at Jesus utførte mirakler og så videre, og erklærte Seg Selv til å være Messias, og de kunne ikke se det. Han sa: “De har øyne, men de kan ikke se.” De var blinde.

65 Og Samson var blind. Men her er det som Samson erkjente, som kirken ennå ikke har kommet til, han visste at det var en mulighet for å komme tilbake igjen.

66 Om kirken bare kunne kjenne til det, en mulighet, men menneskene i dag ser ikke ut til å gripe visjonen ennå. De ser ikke ut til å gripe det, at det finnes en mulighet. Det kommer ikke gjennom. Du kan rope litt mer, klappe litt mer i hendene eller danse litt mer, det er ikke det. Nei. Det er tilbake til Ordet; der er en mulighet for å komme tilbake og få Ordet på innsiden igjen. Du gikk forbi Det der. Legg merke til, de sitter fast. Åh, ja visst, klapper i hendene? Ja, sir. Men du skjønner, det er alt sammen seil, uten noe anker.

67 Jeg har sett hedningene klappe i hendene, ta en dans, tale i tunger, og gjøre alle disse tingene og tolke det, men de var afrikanske hedninger. Ja visst. Jeg så dem legge ned en blyant, og den heksedoktoren sto der og fikk den blyanten til å reise opp, og løpe opp og ned på et sted oppover der, og kom tilbake og spilte, slik som, “barbering og hårklipp, to biter”, og tegnet opp et ukjent språk og skrev det ut, og en av dem som sto der, tolket det. Åh, du!

68 Du kan ikke stole på det. Mange av dem taler i tunger, og de fornekte selve prinsippene til Jesus Kristus. Jeg har tatt min Bibel, lagt Den rett ut til en mann; Han stod der, talte i tunger. Og jeg sa: “Broder, *Dette* er eksakt.”

69 “Jeg vil ikke engang se Det. Ære være Gud! Jeg vet hva Jesus sa, jeg bryr meg ikke om resten av Det. Halleluja! Ære være Gud”, slik som det. Nå, en mann som ville vende ryggen til Sannheten og faktisk sette i gang et leven som det, for å unngå å se Sannheten, det er hykleri og toppen av det, bare fordi han ville måtte gi opp sitt medlemskort dersom han aksepterte hva som var Sannheten. Det er verre enn Samson. Legg merke til, men de grep det ikke. De sitter fast.

70 Nå, åh, ja visst, vi har store sammenkomster, “møter” kaller vi det, verdensospennende vekkelse og så videre, alle fulle av glitter, ja visst, store flotte ting og store annonser: “Mannen med Budskapet for tiden, og *Så-og-så* og *Så og så*.” Vi har alt sammen av dette, men hvor er Gud? Det, det er den tingen vi ser etter, hvor er Gud? En veldig stor bit av vitenskapelig artisteri, noen

med nok utdanning som ikke ville . . . bruker ord, halvparten av menneskene kunne ikke forstå hva han sa, og likevel har han fått en æresgrad, og en universitetsgrad, og en universitetsgrad, og en universitetsgrad, at han kan forelese og sette ordene sammen, og stå så fullkomment rakt og si “amen” helt nøyaktig rett, og snu seg som en militær mann, gå av plattformen. Men hvor er Gud?

⁷¹ Samson hadde selv engang stått i den stillingen og kjent Guds kraft, men nå hadde han blitt barbert for disse privilegiene. Han var like så stor som han noen gang var, men Gud var ikke der.

⁷² Vi har fått mye av det i dag. Det er virkelig leit at vi har det, men vi har det. Nå legger vi merke til. Men det bringer ikke Guds Ånd tilbake. Vel, saken er, folket er ikke villige til å betale prisen for å komme tilbake til Det. Jeg tror at Gud bare forblir den samme som Han alltid var. Men saken er, folket er blitt så viklet opp inn i verden, og verden i dem, til de bare får akkurat nok religion til å gjøre dem elendige. Ikke nok til å virkelig frigjøre seg til Gud og gi hele hjertet ditt inn i Ham, men riktig nok: “Ja, jeg går til kirken. Ja visst, jeg liker god sang og klappe i hendene. Ja, jeg elsker det, skjønner dere.”

⁷³ Men når det kommer rett ned til å omsette det du sier du tror, inn i praksis, og villig til å bekjenne feilene, de gjør ikke det. Det er bare ikke der. De har det ikke. Vel, det er virkelig overbevisning. Det er hva vi trenger. Vi har lenge forlatt den, for lenge siden, og byttet den. Bønn, og—og bekjennelse, og overbevisning, vi byttet det til følelser, en rystelse eller en rykning eller en hopping opp og ned. Det er grunnen til at det ikke er noen fastholdelse, for det er ingenting der til å holde dem, før du kommer på grunnlaget av Guds Ord, med gudelig sorg, rede til å omvende deg og gjøre alle ting rett, og gjøre det som er rett, rede til å leve rett. Jeg bryr meg ikke om hva folket sier eller noen ting annet, du lever for ditt, for Jesus Kristus og hva Han sa. Så tar du en kirke som det, som kommer tilbake, det er en mulighet for den til å komme. Men de er ikke villige til å gjøre det.

⁷⁴ Samson ba rett: “Herre, la meg dø med disse filistrene.” Åh, du! Ser du hva det kommer til å koste ham? Hva om Gud svarer på hans bønn? “La meg dø.” Åh! Jeg liker det.

⁷⁵ Var det Patrick Henry som sa: “Gi meg frihet eller gi meg død”? Det er riktig.

⁷⁶ Ja vel, det er det hele, frihet eller død! Det er tilbake til Gud, eller—eller død. Hva skal vi gjøre? Hva etterlikner vi? Hva prøver vi å spille, kristendom? Hvis Den Hellige Ånd fremdeles er Den Hellige Ånd som falt på Pinsedagen, Den gjør fremdeles de samme tingene som Den gjorde da. Den samme Kraften, den samme Ånden, Den vil fungere på den samme måten. Vi trenger

ikke et kirkeråd. Vi trenger Bibelen tilbake i aksjon. Det er helt riktig.

⁷⁷ Nå finner vi ut at Samson ba rett: “Herre, la meg dø med fienden”, dø til fienden som hadde fått ham på den måten. Om det er noe som folk burde be om i kveld! Og vi ser den tingen som har gjort dette, det er å komme vekk fra Bibelen, til en trosbekjennelse. Deretter, dø med tingen, kom deg ut av det! Dø til det. Samson var villig til å betale prisen for å få Guds Kraft tilbake igjen. Der er en pris som skal betales for Det, men i dag, det ser ikke ut som folket gjør det.

⁷⁸ Åh, vi hører vekkelse, virkelig. Ja, vi har en denominell vekkelse, får flere medlemmer inn, og ting som det. Men se på moralen, den er i stadig forfall. Se hvor lenger og lenger bort fra Gud de kommer hele tiden, kommer bort fra Ordet. Og nå når de går inn og kommer inn i Kirkens verdensråd, vel, de har akseptert den største morderen som kirkens ord har hatt. Ordet som Gud overlot til dem, de går utenom alt av Det. Du kan ikke undervise den Bibelen; du må undervise deres trosbekjennelse. Der er det.

⁷⁹ Samson visste én ting, og jeg lurer på om menigheten innser det i dag. Han visste at hans frafalne tilstand ikke kunne møte utfordringen i tiden. Og jeg vet i dag at den frafalne tilstanden til menigheten ikke kan møte utfordringen i denne tiden. Og det kommer til å bli verre. Bibelen sa: “Som Jannes og Jambres sto Moses imot, slik vil også de; menn med fordervede sinn når det gjelder Troen.” De kan nesten etterligne Det nøyaktig.

⁸⁰ Moses dro ned med sin befaling fra Gud, med en stav i hånden. Og Gud sa: “Gjør *dette* tegnet foran dem. Og hvis de ikke vil høre på det, gjør da *dette* tegnet foran dem. Og hvis de ikke vil høre på det, da vil Jeg være med deg, Jeg skal ta meg av resten av det.”

⁸¹ Vel, Moses dro ned med sitt første tegn. Og så snart han utførte sitt første tegn, var det etterlignere overalt, gjorde den samme tingen. Men Moses kranglet aldri om det. Han stod bare stille, for han visste at det var Gud som sendte ham. Vi skal ha en gjentakelse av det i de siste dager, husk det. Skjønner?

⁸² Og vår nåværende frafalne tilstand vil ikke møte utfordringen i tiden, men hele den store skikkelsen er her. Det er flere pinsevenner i verden i dag enn det noen gang var, som vi vet om, flere troende pinsevenner. Det er riktig.

⁸³ Dere forstår, *The Sunday Visitor*, den katolske avisen, søndagsavisen kalt *The Sunday Visitor*, for omtrent to år siden, tror jeg, gjorde en slags uttalelse som dette. Den sa: “Den raskest voksende kirken i verden er pinsevennene.” Sa: “Den katolske kirken registrerte i fjor en million konverteringer, til katolisismen.” Men sa . . . Det er hele katolisismen. Men sa:

“Pinseveennene alene, innen seg selv, registrerte en million, fem hundre tusen.”

⁸⁴ Vel, den ytre formen er der, men vi har ikke den kraften vi hadde da vi var en håndfull. Hele Samsons store masse sto der, men hvor var Herrens Kraft? Ja, det denominelle systemet stadfester ikke Herrens Ord. Det er riktig. Legg nå merke til.

⁸⁵ Jeg snakket med en prest som bor i gaten ut fra meg, Sacred Heart kirken.

⁸⁶ Omtrent for en måned siden, etter at denne nye saken er kommet opp, den lutherske presten fikk presten i den katolske kirke, Sacred Heart kirken, opp for å forkynne for seg på sin prekestol. Og den — den katolske presten hadde den lutherske presten nede for å holde messe for seg. “Byttet talerstol”, stort stykke i avisen. Ja. Helt sikkert. Åh, du, hvis noen kunne se det og ikke . . . Hvis du ikke kan forstå det, vel, du er — du er — du er sannelig Skriftsmessig blind. Skjønner? Ja.

⁸⁷ Jeg snakket med denne presten. Og han sa til meg, han sa: “Jeg ønsker å snakke med deg, mister Branham.”

Jeg sa: “Ja vel.”

⁸⁸ Og han sa: “Døpte du denne Frazier-jenta, som heter Mary Elisabeth Frazier?”

Jeg sa: “Ja, sir, det gjorde jeg.”

Han sa: “Biskopen ønsker din signerte uttalelse om det.”

Jeg sa: “Jeg forstår at — at hun ble katolsk.”

⁸⁹ Og han sa: “Ja”, sa, “hun kom tilbake til moderkirken.”

⁹⁰ Og jeg sa: “Ja, sir”, jeg sa, “hennes mor fortalte meg om det.”

Sa: “Ja, moren hennes tok det ikke så bra.”

⁹¹ Jeg sa: “Ja, moren fortalte meg at hun ‘ville heller gå med henne til graven.’” Og jeg sa: “Helt ærlig, det var det hun gjorde.”

⁹² Og så sa han, han sa: “Jeg ønsker at du skal undertegne dette utsagnet.” Sa: “Døpte du henne? Hvordan døpte du henne?”

Jeg sa: “I kristen dåp.”

⁹³ Og han sa: “Jeg mener *hvordan*, sir? Sprinklet du henne, overøste eller senket henne ned?”

Jeg sa: “Kristen dåp er nedsenking.”

⁹⁴ “Hmh-hm”, sa, “ja vel.” Sa: “Vel, senket du, du henne da ned i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds Navn?”

⁹⁵ Jeg sa: “Ja, sir, det er Jesus Kristus, det er Faderens, Sønnens og Den Hellig Ånds Navn. Det er slik jeg — jeg døpte henne.”

⁹⁶ Og han sa: “Døpte du henne i Faderens, Sønnens og Den Hellig Ånds Navn?”

97 Jeg sa: “Ja, sir. Jeg brukte ikke de ordene nå. Jeg døpte henne i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds *Navn*, som er ‘Jesus Kristus.’”

98 Han sa: “Ja, sir, jeg forstår”, og han satte det ned slik som det. Han sa: “Vet du, det er slik Den tidlige katolske kirken døpte dem.”

Jeg sa: “Åh, er det riktig?”

Og han sa: “Ja, det var på den måten.”

Jeg sa: “Hva skjedde? ‘De løp godt.’”

99 Og han sa: “Vel”, sa han, “du skjønner”, sa — sa, “du tror en Bibel. Gud er i Sin kirke.”

100 Jeg sa: “Gud er i Sitt Ord, sir, Sitt Ord.” Jeg sa: “Du sa at Peter var den første paven.”

Han sa: “Han var det.”

101 “Vel”, sa jeg, “hvis altså den katolske kirke er nødt til å fremsi alle sine messer på — på latinsk og så videre, der den ikke vil forandre seg; hva sa da den første paven i Apostlenes gjerninger 2,38, hvor han sa: ‘Omvend dere, og enhver av dere må bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes tilgivelse.’” Han sa, om du vil . . . Jeg sa: “På denne bekjennelsen og så videre”, sa jeg.

102 Han sa: “Vel, sa ikke Jesus til disiplene Sine, ‘hvis dere tilgir noen deres synder, er de tilgitt; hvis dere fastholder syndene for noen, er de fastholdt?’”

Jeg sa: “Han gjorde det.”

103 “Så hva er galt med det? Din egen Bibel forteller deg det.”

104 Jeg sa: “Hvis du da tilgir synder på den måten de tilga dem, vil jeg følge deg. Fordi Peter ble spurt, den ene som hadde nøklene: ‘Hva må vi gjøre for å bli frelst?’ Han sa: ‘Omvend dere, og enhver av dere må bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes tilgivelse.’ Gjør du det nå på den måten, så skal jeg følge deg.” Amen. Det er Ordet. Det er Guds måte å gjøre det på. De ga etter på det. Det er . . .

Han sa: “Vel, vel, jeg kom ikke for å argumentere med deg.”

105 Jeg sa: “Hvem argumenterte?” Skjønner? Jeg sa: “Jeg gjorde det ikke. Jeg argumenterer ikke. Jeg . . . du stilte meg bare et spørsmål, og jeg svarte på det så godt jeg kunne.”

106 Jeg sa: “Jeg skal spørre deg om noe.” Jeg sa: “Du sa at . . . at Gud var med kirken. Og nå skal jeg gi deg fordelene av å fortelle deg, de første kristne, om du vil kalle dem katolikker, ja vel; Peter, Jakob, Johannes, Markus, Lukas og alle dem, ja.” Jeg sa: “Så ved å følge Bibelens befalinger som disse apostlene skrev, mener du nå i dag at dine bispedømmer nå er så mye større enn det var da, dere vet om en høyere visdom? Og dere vet hvordan dere skal ta vare på . . .?”

“Ja, sir. Det er helt riktig.”

¹⁰⁷ Jeg sa: “Hvorfor var det slik da, at når de fulgte Jesu Kristi bud, reiste de opp de døde, de kastet ut djevler, de gjorde alle slags tegn og undere, og dere gjør ikke det i dag? Nå, hva er galt?”

¹⁰⁸ Hvis kirken var bedre i den lutherske tidsalderen, eller den Wesleyanske tidsalderen, eller noen annen tidsalder, enn den var der tilbake, hvorfor gjorde de ikke gjerningene til dem da? Skjønner? Ser dere? Ja visst. Tilbake til Ordet!

¹⁰⁹ Samson sto der, fratatt sin kraft. Men, dere vet, det var noe (jeg vil skynde meg), som filistrene ikke la merke til, mens Samson sto der og tenkte over alt dette.

¹¹⁰ Jeg skulle ønske jeg kunne ta pinsevennenes verden og dra dem tilbake opp i et hjørne et sted, la dem tenke slik som det en stund, bare tenke på disse fornuftige tingene. Hvor er vi nå med en veldig stor organisasjonsmasse? Alle er imot den andre. Oneness er imot Twoness, Twoness er imot Threeness og så videre, alle, akkurat slik er det. Det skulle ikke være slik. Skulle ikke være slik. Vi skulle komme tilbake, og komme sammen, og avgjøre det på grunnlag av SÅ SIER HERREN.

¹¹¹ Hva er i veien med profetene i menigheten? Herrens Ord skulle komme til profetene. Og hvis en profet hevder å være en profet, og så fornekte denne Sannheten i Bibelen, er han ifølge Ordet ikke en profet. Vi skulle nå ha disse gavene til å sette oss i orden, holde oss i orden. Men der, på en eller annen måte, kom vi bort fra alt sammen. Og de står, rygget inn i et hjørne.

¹¹² Her sto Samson, stående i hjørnet og tenkte på alt som hadde skjedd. Og disse filistrene sto der oppe, med armene rundt disse kvinnene, kikket ned, spydde og var beruset og feiret seieren over Jehovas tjener. Åh, du, sender ikke det bare noe gjennom deg å tenke på det, seieren over Jehovas plan! Ja, stående der med en fiskegud. Dagon var fiskeguden. Og de brente offer. Menneskeliv ble tatt, et lite barn måtte dø for offeret, kjørte et sverd gjennom det, dets hjerte, for ofringen. Og der var de, hadde denne store feiringen for seieren over Jehova.

¹¹³ Og kirken i kveld, som en flokk med filistrer, godter seg over ideen at et Kirkenes verdensråd etter en stund vil stenge ute hver eneste kirke som ikke tilhører det. Samson, klipp aldri håret ditt! Stå rett med Ordet. Jeg bryr meg ikke om hva som skjer, du står rett der med Ordet. Ikke bli blandet opp i det.

¹¹⁴ Samson begynner å tenke: “Lurer på om det er en mulighet?” Nå sa han: “Jeg vet at håret mitt har vokst ut, men jeg er blind. Det kunne være en mulighet for enda en vekkelse. Det er en mulighet.”

¹¹⁵ Han sa til den lille gutten: “Legg hendene mine på søylen. Er disse de søylene som hele bygningen er festet på?”

“Ja.”

“Og du sier at alle kongene og berømthetene er oppe på toppen?”

“Ja.”

116 “Jeg er sliten. Du har vært nødt til å gjøre, fått meg til å gjøre så mange triks og ting! Vil du bare legge hendene mine på søylen?”

117 Og han la hendene hans på søylen og sto mellom dem, kanskje slik i *denne* rekkefølgen. Og han sto der med hendene mot søylene. Filistrene feiret og hadde slik en stor tid, de glemte å følge med på ham. Åh, du!

118 Men han begynner å tenke: “Gud er fortsatt Gud. Jeg vet Han er. Jeg har prøvd Ham. Jeg har satt Ham på prøve. Jeg vet at Han fortsatt forblir Gud. Det er jeg som er feil. Jeg er den som syndet.” De la ikke merke til tårene som rant nedover fra de blinde øyehulene, trillet nedover hans kinn. De la ikke merke til at hans lepper beveget seg. “Herre, jeg har gjort feil. La meg dø med filistrene.”

119 Han ønsket Guds Ord manifestert foran denne Jesabel, mer enn han ønsket sitt eget liv. Åh, hvis det begjæret kunne komme til kirken igjen! Ja. Han ba ikke om en ny orden, ny denominasjon, men at Guds Ord kunne bli gjort kjent igjen; løftet som han en gang hadde, kunne komme tilbake til ham igjen. Han var klar over hva som ville skje hvis bønnen hans ble besvart, men han var rede og i ramme alvor. Åh, om kirken bare kunne komme slik som det! Da ropte han ut!

120 Langsomt ba han: “Det er mulig, Herre. Det er mulig. Jeg står her, hele min store skikkelse er fortsatt i sammen. Jeg er her, håret mitt har vokst ut. Men jeg kunne ikke lenger se hvordan å slå dem, fordi øynene mine er blinde. Jeg kunne ikke se hvor jeg skulle gå. Men er det mulig at — at Du ville la det skje igjen, Herre, for å vise Din kraft.”

Han skrek ut: “Én gang til, Herre, bare én gang til!”

121 Åh, om kirken bare kunne rope det: “Én gang til, Herre, la oss se Din kraft!”

122 “Én gang til!” Og mens han ropte og ba til Gud, kan jeg se disse musklene begynner å svulme. Hver fiber i kroppen hans begynner å vri seg. Den Hellige Ånd kom over ham da. Han strakte hendene sine ut igjen med Den Hellige Ånds kraft på seg, og ned falt bygningen. Bibelen sa: “Han drepte flere den dagen enn han hadde gjort i hele sitt liv.” Han fullførte da oppdraget Gud ga ham. “Én gang til!”

123 Det har alltid vært slik. Når Guds kraft kommer, faller de store bygninger av ismer. Samsons største seier over sin fiende var ved hans avslutning.

124 La meg si dette, bare i avslutning. Pinsevenner, kan vi stå på posten til disse store organisasjonene, kan vi stå på posten til

Hollywood og alle disse andre tingene som atskiller oss fra Guds kjærlighet som er i Kristus, og kan vi stå der og omvende oss og rope høyt igjen: “Herre, én gang til, gjør oss til pinsevenner! Én gang til, Herre, én gang til, gjør oss til pinsevenner! Vis Din kraft til oss én gang til, Herre! Bare én gang til”?

¹²⁵ Hør, ødelegg fienden din før fienden din ødelegger deg. Han vil gjøre det. Bring tilbake de gammeldagse møtene og de tingene. Og, åh, la Dalila være i fred, la verden være i fred, den tingen som lokker deg bort inn i små ting som du ikke skulle. Og små ting, problemer kommer opp i kirken, og du vil ikke finne deg i ippetsettelse fordi du ikke behøver det; du kan forsvinne til en annen kirke og ting som det. I de tidligere dager, da en mann ikke rettet seg etter Guds Ord, pakket de ham ut, død.

¹²⁶ “Ta oss tilbake til pinsen!” Ikke Hollywood-artisteri, men en helhjertet vending til Gud er hva vi trenger. “Én gang til, Herre, én gang til!”

¹²⁷ Hvis jeg kunne se det skje, hvis mine gamle svake øyne kunne se igjen, og se at kirken glemmer sine uenigheter! Hvis jeg kunne se det denominelle systemet bli brutt ned og kaste det rett inn i fanget til Rådet og si: “Vi vil ikke ha noe å gjøre med det! Vi vil ikke miste vår fødselsrett!” Hvis jeg kunne se Trinity og Oneness, og alle sammen, komme sammen og si: “Brødre, la oss gå tilbake til der vi forlot Ham. La oss gå tilbake til der vi begynte å krangle med hverandre, rett tilbake til tema om vandåpen, og komme rett tilbake og ta Bibelens vei for det”, og så rope: “Én gang til, Herre, én gang til!” Og få alt dette artistieriet . . . og mange av disse karene oppe på plattformen, og de vet ikke mer om Gud enn en kanin gjør om truger, og disse kvinnene med kjoler så stramme at huden deres er på utsiden, går opp og ned på plattformen, klapper i hendene og hopper rundt slik som det, som en masse med show eller noe annet.

¹²⁸ “Gud, ta oss tilbake til Den Hellige Ånd og kraft og manifestasjonens av Ordet! Én gang til, Herre, én gang til!” Tror dere det? [Forsamlingen sier: “Amen.” — Red.] “Herre Gud, én gang til, én gang til, la meg se Jesu Kristi Nærvær som går gjennom kirken, la meg se Hans kraft og Hans løfte manifestert foran oss. Én gang til, Herre, én gang til! Gud, vær barmhjertig, hjelp oss!”

¹²⁹ Ser dere hvor disse andre tingene får oss? Det dreper selve . . . det driver bort Kristi natur ut av forsamlingen, ut av — ut av kirken, bort fra folket. Vi skulle være så vevd sammen at det ikke ville være noe ting som skiller oss fra dette Ordet og vår kjærlighet til hverandre.

¹³⁰ Jesus Kristus er her. Han er vår Far. Han er vår Mor. Han er min Helbreder. Han er min Konge. Han er min Gud. Han er mitt Liv. Han er min glede. Han er min fred. Alt det som er, er Han for meg. Han er mitt alt i alt. Han er her nå.

¹³¹ Han ønsker å bringe kirken tilbake til den stillingen. Lurer på om vi kunne rope: “En gang til, Herre”, og la — omvendelsens tårer renne fra våre blinde øyehuler? Jeg taler ikke akkurat til denne menigheten. Dette er på lydbånd, ser dere, her, dette vil gå rundt om i verden. La våre—la våre folk komme tilbake til det igjen, la dem komme tilbake til en stilling hvor vi kunne kalle tilbake et—et møte slik som vi pleide å ha.

¹³² Ta bare ti eller femten år tilbake, se hvordan det har vært i forfall siden da, se hvordan det er gått nedover, nedover, nedover. Det er blitt slik at det er nesten en skam, en fyr føler seg flau, omtrent, for å snakke om Guddommelig helbredelse, det er blitt brakt så mye vanære over det; snakke om Den Hellige Ånd, når så mye vanære er blitt brakt over Den. Det er riktig. Det er ikke Guds skyld. Det er en Samson som har lagt bort prinsippene i Guds Ord og har erstattet det med noe annet, og latt organisasjonen høvle ham ned, lokke ham inn i det.

¹³³ Jeg sier til deg, min broder, søster, hvis jeg aldri ser dere noe mer på denne siden av den — av den store Guds Domstol: “Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig.” Hans Ord til meg er Liv. Han er her nå. Tror dere det? [Forsamlingen sier: “Amen.” — Red.] Jeg vet at Han er her.

¹³⁴ Og det eneste du er nødt til å gjøre for å kjenne at Han er her, er å få deg selv ut av veien. Skjønner? Så lenge du er i veien, da kan Gud ikke gjøre noen ting for deg. Når du tenker dine tanker, da har ikke Guds tanker noen sjanse. Men hvis du vil slutte å tenke dine tanker og tenke Hans tanker! “Mine tanker er ikke dine tanker”, sa Han. “Om det er noe rosverdig, om det er noen dyd, tenk på disse tingene.” Ikke hva noen kirke skal si om det, men hva Gud sa om det!

¹³⁵ Som denne lille damen liggende her, ristende i denne feltsengen. Den kvinnen kommer til å ligge slik hele sitt liv, hvis hun ikke kan få sin — sin tro satt direkte rett på Jesus Kristus. Og uansett hva som kommer eller går, hvis det blir åpenbart for henne, da er det ingenting som kan stoppe helbredelsen. Det er riktig. Men når du får din . . . Avhenger av hva du tenker på.

¹³⁶ Hvis du bare vil tro og ha tillit, kan Gud gjøre hva som helst for deg. Og den største tingen Han kan gjøre for deg i kveld, er å feie din sjel rett tilbake inn i Nærværet til Hans Vesen. Rett tilbake dit til hvor enhver person her inne . . .

¹³⁷ Bare tenk, hva om Den Hellige Ånd hadde alle sammen her inne fullstendig i Sin kontroll? Tenk på hva som ville finne sted i kveld, tenk hva som ville finne sted i Shreveport innen denne tiden i morgen kveld! De ville ha overskrifter overalt: “En gruppe mennesker ble gale. De helbredet de syke og reiste opp de døde. De gjør alle slags ting nede i Shreveport, Louisiana, De forente stater, U.S.A.” De ville hatt det på TV om hva de gjorde, hvis Den Hellige Ånd kunne ta fullstendig kontroll.

138 Hvorfor gjør Han det ikke? Han ønsker det. Han er villig til det. Han venter. “Vel”, sier du, “jeg har bedt Ham om så mange ting, jeg misliker bare å be Ham om for mye.” Be om overflod, for at deres glede kan bli fullkommen!

139 Kunne dere forestille dere en liten fisk, en halv tomme lang, midt ute i Stillehavet, si: “Jeg bør helst drikke sparsomt av dette vannet, jeg kunne gå tom en dag?” Kunne dere tenke dere en liten mus omtrent så stor, i de store kornlagrene i Egypt, tenke: “Jeg vil rasjonere meg selv til ett korn om dagen, for jeg kunne gå tom før neste høst kommer inn”? Åh, du! Del nå det med hundre milliarder, og det er hvor langsomt du kan tømme ut Guds barmhjertighet og nåde og kraft til deg, hvis du bare vil tro det, du bare kan overgi deg selv . . . Vel, jeg er lei for at jeg . . . det er, du kan ikke tømme ut Ham.

140 Han er den uttømmelige kilden til Evige Liv, er her i kveld for å manifestere ethvert Guddommelig løfte i Sin Bibel til enhver som vil tro Det. Amen. Ja, sir. Det eneste du gjør er å drikke. Kom til kilden og drikk. Drikk til du er tilfredsstilt. Du kan ikke tømme ut Ham. Nei, sir. Han er absolutt den uttømmelige, og du kan bare drikke og drikke og drikke. Du kan drikke din helbredelse. Du kan drikke din frelse. Bare kom og drikk. “La den som tørster, komme og drikke.” Amen. Jeg — jeg — jeg — jeg vet at Han er her, og jeg vet at Han vil gjøre det rikelig, i overflod, hvis vi bare vil la Ham gjøre det.

141 Jeg så nettopp noe skje. Og jeg — jeg ønsker ikke å starte et av disse møtene om visjoner, ser dere, fordi jeg — jeg snakker om noe annet. Ser dere, jeg snakker om at du kommer, ikke for fysisk helbredelse, men kommer til—til . . . Så snart de går for å gjøre det, nå er det bare . . . Se, så snart jeg gikk for å slappe av da, for å komme meg bort, før du vet ordet av det, fanget folk det, vet dere, du føler at det kommer inn.

142 Her, jeg kan fortelle dere. Den mannen som sitter der bak, med gutten til sin nevø, med den dårlige hoften. Hvis han vil tro, vil Gud helbrede ham og gjøre ham bra. Tror du at Han ville helbrede ham og gjøre ham bra? [Broderen sier: “Amen.” — Red.] Hvis du gjør, vel, da vil Gud gjøre det. Skjønner? Helt riktig. Amen.

143 Her er en mann som sitter rett her, ser rett på meg. Han ber for sin familie. Han er egentlig ikke herfra. Han er fra South Carolina. Mr. Dixson. Men hvis han bare vil tro med hele sitt hjerte, vil Gud gi den velsignelsen til ham. Tror du det, sir? Jeg er en totalt fremmed for ham. Jeg har aldri sett ham i mitt liv. Amen. Jeg har aldri sett ham i mitt liv.

144 Men du skjønner hva jeg mener? Hva er det? “Hvordan fungerer det, broder Branham?” Når broder Branham kan komme seg ut av veien! Ja, sir. Når jeg kan komme meg ut av veien, da kommer Jesus Kristus inn.

¹⁴⁵ Rett i forbindelse med, rett over for ham er enda en mann som fanget Ilden, og han er også fra South Carolina. Det er riktig. Jeg ser Den hengende rett over ham. Det er helt riktig. Han ber for en broder som er alkoholiker. Det er helt riktig. Hør. Du er Broder Holmes. Tror du at Gud . . . Er det ditt navn? Gud gjør . . . Gud vil gi det til deg.

Skjønner du hva jeg mener? “Én gang til, Herre, én gang til!”

¹⁴⁶ La oss stå opp på våre føtter, alle sammen. Rop, pinsevenn, løft opp hendene dine: “Én gang til, Herre! Én gang til, Herre, én gang til!” Halleluja! Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre, men Den er her. La oss rope med én akkord: “Én gang til, Herre!” Rop det ut: “Én gang til, Herre! Én gang til, Herre! Én gang til, Herre, send Din Kraft, send Dine velsignelser. Send Den Hellige Ånd over oss som en fremfarende mektig vind, og fyll hver eneste sjel som er her inne på nytt.” Ære være Gud! Tro det med hele ditt hjerte. “Én gang til, Herre, én gang til!” Halleluja!

¹⁴⁷ Full av Ånden! Hvis Den Hellige Ånd bare kan øse inn i deg, til du er så full at du glemmer hva navnet ditt er, til du glemmer all din tvil; får deg så full av Ånden til du glemmer din tvil, amen, da kan du se resultater med Gud. Da går ropet, “én gang til”, opp fra oppriktigheten, og deretter enda et. Halleluja! Fyll med Den Hellige Ånd, disse er fulle av Ånden; Guds rettferdighet og hellighet og kraft får deg så full at du glemmer hvem du er. Du er ingenting, til å begynne med. Husk, Gud ønsker å komme inn i deg. “Én gang til, Herre, én gang til! Én gang til, Herre, én gang til!”

¹⁴⁸ Åh, pinsevenner, pinsevenner, løp for ditt liv! Det er bare kort tid igjen. Det er senere enn du tror. Hvis jeg aldri sier et ord til fra denne talerstolen, husk, løp for ditt liv! Det er senere enn du tror. Jeg føler Den Hellige Ånd på meg, som sier: “Si det igjen.” Løp for ditt liv! Det er senere enn du tror.

¹⁴⁹ Én gang til, Herre, fyll Life tabernacle én gang til med Evig Liv, hvert eneste medlem her inne. Og la Herrens Herlighet falle på denne forsamlingen, Herre Jesus. Halleluja! Halleluja! Jeg tror Gud. Én gang til, Herre, én gang til, la mennesket glemme hvem de er. La mennesket glemme sin vantro, at vi kunne rope: “Én gang til, Herre, én gang til!”

Elsker dere Ham? [Forsamlingen sier: “Amen.” – Red.]

¹⁵⁰ O Gud, Himmelske Far, gi oss en vekkelse i våre sjeler, Herre. Vi ser at lampene osrer, Ilden på alteret slokner. O Herre Gud, se ned på en synd-forbannet nasjon, men Herre, ikke glem Ditt folk. Mennesker her har strevet i mange år, Herre, for å bygge denne lille husholdningen for Deg. Life Tabernacle ble bygget, Herre, til en—en sjelevinnende post, for en vekkelse. O Gud, utøs Din Hellige Kraft én gang til inn i det. Strøm gjennom ethvert medlem, ta ut enhver uenighet. Send ned et regn av Guds Hellige Ild og antenn våre sjeler, Herre, med Jesu Kristi Nærvær. Må

folket ikke være så nedsenket i vantro, slik at de kan se at Du er her med oss; og Du er Ordet og en Skjelner av hjertets tanker, idet Bibelen er blitt så bevist for oss, om og om igjen. Herre Gud, la oss våkne til våre sanser, om Guds Ånd som er i vår midte. Gi det, far. Jeg overgir det til Deg, med meg selv. Amen.

¹⁵¹ Broder, søster, jeg vet ikke, i min Bibel, om noe annet som Gud lovet å gjøre før Bortrykkelsen av Menigheten. Jeg gjør ikke det. Du tenker på et dyrets merke som kommer; Jeg har fortalt dere, det er skjedd, de har allerede fått det. Skjønner? Den neste tingen som gjenstår er Bortrykkelsen av Menigheten. Den kunne komme når som helst og ikke forstyrre noe Skriftsted i Bibelen, så langt som jeg vet. Gud vet at det er sant. Ja, sir. Tiden er for hånden. Det er senere enn vi tror.

¹⁵² La oss bare lukke våre øyne og syng: *Jeg elsker Ham*. Kanskje, hvis vi vil tilbe og prise Ham, kanskje Han vil gjøre noe. Jeg har bedt hele denne uken, for å se noe bryte fram i dette tabernaklet. Jeg ba før jeg kom hit. Jeg fikk folk til å be om dette. Åh, det – det er bønn som går opp for dette. Jeg prøver å tro med hele mitt hjerte. La oss våkne opp, veldig fort. La oss bare tilbe Ham og prise Ham, mens vi synger det nå med våre øyne lukket og våre hender til Gud.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På Golgatas tre.

¹⁵³ Mens vi nå synger det neste verset, håndhils på noen ved siden av deg, din kristne broder, si: “Gud velsigne deg”, mens vi nå synger det.

Jeg elsker Ham, jeg ... (Hvis dere elsker
 hverandre, kan dere ikke annet enn å elske
 Gud.)
 Fordi han først ...
 ... frelse
 På Golg- ...

¹⁵⁴ La oss nå si: “Halleluja!” “Halleluja!” Si det igjen: “Halleluja!” Igjen: “Halleluja!” Pris vår Gud!

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham fordi ...

Broder Don, er du klar?

BARE EN GANG TIL, HERRE NOR63-1201E
(Just Once More, Lord)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk søndag kveld den 1. desember 1963, hos the Life Tabernacle i Shreveport, Louisiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd-opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org